

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

3. De abnegatione sui, secundo ad amorem sanctum acquirendum
intrumento.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

ultionem accendebatur juvenis animus, sed ubi Matrem verberari lacerarique iterum conspicit, ardor ille infringitur, & appugnationis fervor refrigescit; adeoque dum hoc modo trahitur in longum obsidio, annus Jubilei (quo ab operibus cessare Judæis solemne est) supervenit, quo Ptolomæus ab hoste suo liber, occisis eius matre & fratribus, ad Philadelphensem tyrannum aufugit. Ita nimia animi mollities tribus malis miserum adolescentem Hircanum implicuit; primò sceleratum hominem debito supplicio non plexuit; deinde ulciscendæ necis paternæ occasionem perdidit, & matri, fratribusque, quos fortassis in libertatem acrius urgendo asseruisset, ultimam perniciem attulit. Similibus damnis involuit in bello pro æternitate molles animos odij sancti defectus; illud enim nobis pridorie amor proprius, fallacis que suis tempus protrahit, donec mors superveniens bello finem imponat; malisque fortè sempiternis addicat.

CAPUT III.

De abnegatione sui, secundo ad amorem sanctum acquirendum instrumento.

Duplicem amoris sacri conditionem, & qualitatem faciunt, qui illum propius examinant; unam, quæ consistit & subsistit in affectu; alteram, quæ in effectum profilit: ita duplex nobis odium assignant; unum, quo malum dumtaxat displicet; alterum efficax, & gladio semper armatum, variisque alijs instrumentis instructum, quo amoris proprii ramos refecat, rivulos hinc inde sese diffundentes obturat, & continenter cum illo concreditur, semper vincens, spoliisque hostilibus auctius, & illustrius. Ad hæc omnia Abnegationis utitur ministerio, eique velut vulnerario omnis sectiois & medicamentorum curam imponit: hæc secundum S. Bernardum primò, quidquid foris absonum, aut supervacaneum, aut redundans occurrit, continuo rescindit; tum ad interiora gradum faciens, ipsam mali causam, hoc est cupiditatem adoritur, quam si potest, radicitus succidit, & nos ipsos à nobismetipsis separat, ut impleatur illud Christi; *Quicumque vult venire post me, abneget semetip-*

1. Duplicem odium nostri.

2. Utitur abnegationis ministerio.

metipſum, & ſequatur me.

Quæ du-
plex eſt.

Sancti Caroli Borromæi ſententia duplicem facit abnegationem; unã, quæ appetitui negat quod expetit; alteram, quæ illum aut aggredi aut perferre cogit, quod fugit & recuſat; atque totius abnegationis cardinem, & praxim in his duobus conſiſtere exiſtimo quod jam à nobis enucleatiùs tractandum eſt.

Itaque ne confuſè in tam ſalubri exercitatione res geratur, exemplã aliqua proponam. Fortè dum vitia mea, & animi ægritudines accuratiùs examino; ad cibos delicatiores procliviorẽ me, quàm par ſit, invenio: quid hinc agat abnegatio? non tantùm ſuggeret, ut à cibus optatis abſtineam, ſed efficiet etiam ut quos averſor, illos, appetitu contra obnitente, ſed generoſè victo, debellatoque in os & ſtomachum injiciam: veſtium elegantiam delector; abnegatione duce non ſolum quidquid ſupervacaneum eſt, amovebo; ſed etiam id veſtimenti genus aſſumam, quod animo minus aridet.

A vilioribus mendicabilis, & inopum ſordibus abhorret mihi animus, eoſque quantum ſine offenſione poſſum, declinare ſoleo, ſi abnegationis præceptis inſiſtere volo; illos jam indagabo, adibitorum malevolentia tuguriola, noſocomijs aſſiduus adero, manibus

meis ægrotantium ori cibum ingeram, lectulos componam, & huiuſmodi officia, conſueque frequentabo, uſque dum proſtigato horrore in eius locum animi propenſio voluptaſque ſucceſſerint.

Ariſtoteles, quã erat ingenij ſagacitate, & judiciij præſtantiam, utrumque hoc abnegationis munus ad virtutum celerem; ſolidamque conſecutionem neceſſarium eſſe advertit, illudque arbuſculæ incurvæ, quam corrigere vis, exemplo luculenter explicuit; neque enim ſufficere exiſtimat, quod volebant Stoici, ut illam dumtaxat erigas; ſed etiam in contrariam partem inſectas oportet, ut illa deinde majori facilitate recta conſiſtat. quam etiam doctrinam Deus prodigijs, eventiſque mirabilibus approbaſſe legitur.

Venerabili viro Petro Damiano, cum ſacris nondum eſſet initiatus, ſolemne fuit, ut pauperem aliquem diebus ſingulis menſæ ſecum adhiberet; evenit fortè, ut cum vnicus tantùm domi primarius ſive candidus panis ſuppeteret, is à famulo, orbi Petro dignato imponeretur; furſureus verò, aut ſecundarius mendico. Inter comedendum, pupugit Petrum hæc à Deo injecta cogitatio: Siccine Chriſtum, quam in paupere recipis, pane ſubnigro veſci parieris, dum tu candido te palciſ?

X 2 hære-

Simile ab
arbore ex
Ariſtotele

3.
Huius ab-
negationis
deſectus
punitur
Petrus
Damianus.

hærebat ad hanc correptionem anxius quid ageret, & an panem suum cum mendici pane, ut illi dicitur interior monitio, commutaret: sed vel pudore, vel panis horrore retentus, non paruit: sed ecce in foribus punitio; primus bolus de apposito pisce in os injectus spinam in gutture transversam egit, & cum extrahi inde non posset, mortem minari videbatur, usquedum de pane illo subnigro bolum Petrus assumeret, qui viam sibi reliquisque edulij aperuit. Quo documento voluit Deus Petrum agnoscere, quàm tantula in se abnegando pervincendoque ofcitantia sibi displicuisset, posteroque simul docere, quantum gratiæ apud divinam Majestatem conciliet prompta, constans, & fortis abnegatio.

4.
Eiusdem
usudeo
gratior P.
Gonzales.

Patrem Gonzales præstantis virum ingenij, etiam ab aliqua in humanioribus literis eruditione apud æquales celebrem, aliqua gloriolæ & famæ colligendæ cupiditas incefferat, quam Deo contempionis desiderium inspirante, ut velut in incunabulis extingueret; stolidum se finxit, dubia nescio quæ ingenij stupiditatem redolentia passim proponere institit, nihilque prætermisit, tum loquendo, tum tacendo, quò de ingenij opinione decideret. Quod tandem apud homines est assecutus; sed apud Deum, inde gratio-

fior, ad sublimem orationis & sanctitatis gradum evehctus est, Deo paleam scientiæ in aurum charitatis permutante.

Sed jam Perfectorum Imperfectorumque in hac abnegationis palæstra diversum procedendi modum intueamur, atque hoc ipsum in unius linguæ vitij edomâdis propius examinemus. Sunt certè multa linguæ vitia, quandoquidem illam universitatem iniquitatis appellet Jacobus Apostolus, & illa eò magis pertimescenda, quòd de omni verbo otioso reddendam aliquando rationem Iudex ipse Christus pronuntiet: sed multò magis ad huius periculosi membri abnegationem accenderis, si vitiorum ab illo promanantium alphabetum duplex tum apud Drexeliū legas, tum hinc auctum accuratius inspicias; Aspera verba, acerba, adulatoria, æquivoca auxeses secum vehentia in prima litera reperies: Blasphema deinde, biliosa, bilinguem, & blateronem redolentia: Calumniosa, contumeliosa, contentiosa, conviciantia, criminosa: Detractoria, diffamatoria, despicientia, derisoria: Excusatoria, exprobrantia, eludentia, effeminata, execratoria: Fallacia, fraudulenta, fœda, fescennina, falsidica: Garrula, & gravia audienti, grandiloqua: Hyperbolica, & hypocritica: Ironica, impudica, injuriosa, infamantia: Lasciva, levitia, lædentia,

5.
Quomodo se habeant in abnegatione circum usum linguæ perfecti & imperfecti.

Pro

Pfal

lædentiâ, litigiosa, lubrica: Mendax lingua & murmurans, multiloqua, maledica: Nugigerula, noxia, nefanda, novacula instar, & lingua nequam: Otiosa, odiosa, ostensiva, ostentationis plena: Pestilens, proditoria, pindarizans, & pruriens: Querula, quæstiosa: Rancoris plena, ridicula, rumigerula, scandalosa, stultiloqua, simulatoria, scurrilis, subannans: Temeraria, tumultiosa, turpiloqua, temulenta: Virulenta, vituperans, vaniloqua, ventosa. Quis ad hæc non perhorrescat? quis ad abnegationis frænum, aut novaculam continuo non recurrat? quis Sapientis consilium non sequatur?

Prov. 23. Statue cultrum in gutture tuo? quis ad preces cum eius parente confugiendum sibi non putet, & dicendum: Pone Domine custodiam ori meo, & ostium circumstantie labijs meis? Quis S. Ambrosio consulenti non assentiatur, qui nos ne loquamur, monet, nisi silentio melius quidpiam habeamus? Quis Deo confusus id assequi non conetur, quod suadet Apostolus: *Si quis loquitur, quasi sermones Dei?* Hoc scilicet Perfecti habent in votis, in id omnem operam curamque collocant, nec senis ex Eremitis Patribus responsum à se alienum putant, ut usquedum interrogentur, silentium sibi servandum putent, nec illis S. Antonij displicet monitum, qui discipulum admonet, ne

dum silentium servat, magnæ se virtutis argumentum præbuisse arbitretur; sed servasse, quod loqui bene nesciret, ideoque omni sermone, & colloquio esset indignus. Fortassis hæc ardua valde, observatuque difficilia videbuntur, præsertim ijs, quos vitæ ratio & institutum & quæstus animarum ad promiscuam cum populo consuetudinem obligat; sed cum tot Ecclesiæ lumina Dominicos, Franciscos, Ignatios, Xaverios in istis muneribus hanc linguæ moderationem assecutos videamus, cur non idem speremus, si partibus nostris non desimus, continuaque ad Deum mentiselevatio & deprecatio pro ea impetranda in subsidium accedat?

Sed quid in alijs sensibus hæc abnegationis novacula operetur, audire operæ prærium est: aliter enim eâ utuntur Perfecti, aliter Imperfecti: hi in sensuum custodia sibi satis esse arbitrantur, si quod S. Augustinus in sua regula præcipit, ab illicitis nocentibusque oculis avertant: illi verò etiam à licitis se continent, & S. Caroli Borromæi vestigijs pro virili conantur insistere, qui ad diverticulum aliquod ex hortuli amœnissimi conspectu captandum invitatus, ingressus quidem illum est, & obambulavit, sed ab omnibus colorum invitamentis, quæ plurima occurrebant, spectandis se ab-

6. Quomodo utenda in alijs sensibus.

X 3 stinuit.

ANNE
QUIN
GOGE
37
OPEN COPY
MUM
V. 16

Circa viculorum invitamentis, quæ plurima occurrebant, spectandis se ab-

stinuit : Petrum Fabrum Ignatij socium sibi etiam hac in parte imitandum proponunt, qui in amplissimæ civitatis ingressu Caroli Quinti Imperatoris pompam magnificentissimam, ut declinaret, se-
 te in vicinum facellum proripuit, ut meliori Christi de cruce pendenti spectaculo oculos pasceret, eâ victoriâ id consecutus, ut nunquam postea vel minimâ rerum huiusmodi videndarum titillatione tangeretur. Habent etiam quasi ante oculos propositum exemplar
 B. Felicis Capucini, qui ad electos mosynas per urbem Romam conquirendas, è conventu pedem efferens Socio dicebat : *Eia frater, in manibus sit Rosarium, oculi figantur in terra, cor elevetur ad cælum.*

B. Felix
 Capucinus.

7.
 Circa au-
 ditum.

Quod ad auditum attinet, permittunt illi, quos amoris perfecti excellentia, obtinendique desiderium minùs accendit, aures sibi cantu musico, instrumentisque mulceri : alij verò, qui illius pulchritudine rapiuntur, similia respiciunt, & si quando magis illos harmonia concentusque quam Dei in istis laudatio delectavit, se cum Augustino culpæ alicuius reos confitentur : sed multò magis se accusant, laudationi propriæ, magis quàm despicientiæ, vitiorumque palponibus potius quàm reprehensoribus, si denique adulanti lubentiùs quàm morficis veritatis acetum ingerenti aures præbuerint.

Deodoratus abnegatione quid dicam ? his si rosa, si flosculus alius boni odoris arridet, facile decerpunt, naribus admovent, & ad diuturniorem voluptatem captandam manibus gestant ; isti ab huiusmodi oblectatiuncula prorsus abstinent : hi nosocomij sordes, aut male olentes pauperum casas refugiunt ; isti eas avidissimè frequentant, & cum B. Nicolao Factore Hispano (pro cuius canonizatione ad Pontificem maximum scripsit Philippus secundus Hispaniarum Rex) dicunt : Dum peccatorum meorum fœditatem, & graneolentiam considero ; aquam, quâ vulneratorum ulcera abluo, lubens ebiberem, mel mihi illa odoriferumque balsamum videtur.

Jam verò in vexando, abnegandoque gustu duplex hoc hominum genus in diversa prorsus abscedit : nam illi in amoris sancti exercitatione subfrigidi, modò extra temperantiæ orbitam non saliant, in varia cibi potionisque oblectamenta avidissimè feruntur ; in hoc viliores bestijs, quòd partem aliquam hominis atque rationis, sagacitatem scilicet, atque industriam in obsonijs, cibisque delicatè condiendis applicent : alij verò, qui sub signis divinæ dilectionis generosè militant, hanc sensus istius in edulia deliciosa propensionem nõ coërcent modò, sed cum S. Bernardo gustatum omnem extingue-

8.
 Circa
 adora-
 tum.

B. Nico-
 laus Facto-

9.
 Circa gu-
 stum.

S. Bernar-
 dus.

re conantur ; quod si assequi non possint , subrepentem voluptatulam prorsus abdicant , interque eundem , quod minus sapit , accipiunt ; quod magis aridet , Christo relinquunt , uti Joanni Berchmano & Francisco Cajetano utriusque de Societate nostra in more positum fuisse legimus : sale etiam , aceto , oleo , aliisque condimentis non utuntur , ut è duobus prænominatis postremus acturare solitus fuit , dicens acetarium sine sale & oleo sumere , rem meritò exiguam videri ei , qui Christi in nos merita , & beneficiorum magnitudinem in animum revocavit . Non defunt , qui clam alijs cibos suos cineribus ad S. Ignatij aliorumque exemplum aspergunt : sunt qui cum S. Carolo Borromæo , & Francisco Cajetano summis ætate caloribus extra utriusque refectio- nis tempora ne aquæ quidem guttam admittunt : alijs sensui isti discruciendo amaras herbas ore circumferant , potiones medicinales guttatim sorbillant , pilulas dentibus comminuunt , & masticant , quod B. Borgia solemnè fuisse memorant . Alij edulia gulæ amica oculis ori que admovent , ut appetentiam irritent , & abstinentiâ , aspectuque torqueant . quod Senem ex solitarijs fecisse legimus , cui cum fratres ex charitate melopeponem , cuius esum appetebat , mississent ; illum in cellula reposuit ,

sæpius per diem aspexit , & deofculatas est , sed ab edendo tandiu abstinuit , donec putresceret : quod & Jacoponum in edulij carnei appetitione domandâ fecisse annales Ordinis S. Francisci testantur .

De tactus moderatione cum agitur , qui ad amoris divini culmen non enituntur , in hoc Deo rationique fecisse se facis existimant , si mollia non sectentur : sed qui ad perfectionem aspirant , in hoc asino malè tractando toti occupantur : Primò , cum B. Justiniano hyemis tempestate etiam frigidissimâ ad ignem non accedunt ; quod cum unus ex Cœnobij eiusdem Patribus miraretur , manumque eius apprehendisset ut ad focum pertraheret , illam frigore rigentem sentiens : O fili , inquit , magni te amoris igne intus aduri necesse est , qui tantum frigus non persentiscis . Chirothecis , aut alio pellicularum adjuvamento manus contra frigoris asperitatem non muniunt , atque in hoc duos Ecclesiæ Principes S. Carolû Borromæum , & Cardinalem Bellarminum imitantur : cilicij , disciplinis , & ferreis catenulis , humicubationibus , & somni parsimoniâ corpus , ut asino simile , assiduè exercent : si sedendum est , locum incommodum cum B. Aloysio ; si laborandum , cum S. Catharina Bononiensi opus magis laboriosum quærunt , & de nocte

Franciscus
Cajetanus.

S. Carolus
Borromæus.

10.
Circa ta-
ctum.

B. Justini-
anus.

Bellarmini-
nus.

ANNE
LUN
GORE
OREM DIV
MUM
V. E. M.

nocte cum S. Ebbâ surgentes aliarum calceos emundant; tum quod moniales sponfarum Christi loco habeant, tum quod sensum tactus ut ignobilem, & cum bestiis supra cæteros communè infestare, ac disercuare, quàm maximè cordi habeant.

II.
Circainterioriores facultates,

Miranda quidem videri potest hæc in sensuum tractatione diversitas: sed longè plus habet admirabilitatis tam dissimilis in interiorum facultatum abnegatione procedendi modus: illi enim tepidiores, imaginandi vim, appetitum tam concupiscibilem, quàm irascibilem, memoriam, intellectum, voluntatem in officio continent, eorumque, ut in peccatum aliquod non disfluant; ne verò liberius evagentur, ne diverticula confectentur, ne nimiam boni appetitione, aut mali declinatione præposterè aliquid turbet, parum, aut nihil curant; alij verò meliori amoris divini flammâ succensi, nimiam illam imaginum memoriam obstrepentium multitudinem aut arcent ab ingressu, aut jam ingressas eliminant, cogitationes sublimes & nobilitate filiorum Dei condignas advocant, alunt, & quàm possunt tenacissimè retinent, imitanturque B. Stephanum Monachum, qui memoriam Iesu Christi in cruce pendens representationi ita defixerat, ut nihil eorum, quæ dicebantur, adverteret: in utroque verò appetitu edo-

S. Stephanus Monachus.

mando assiduâ utuntur severitate; ab omni voluptaria titillatione abhorrent quàm maximè, & S. Bonaventuræ consilium amplectuntur, qui religiosum salutaria monita postulantes ante omnia monet, ut de omni consolatione desperet, simulque alterius Senis ex eremi incolis pronuntiatum magni faciunt, qui vitæ perfectioris fundamentum esse dicebat: omnem huius vitæ oblectationem, ac quietem capitali odio prosequi, atque pro alterius appetitus stimulo seridè & altè animo imbibunt, quod Christus S. Francisco, & S. Catharina Senensi persuasum esse voluit, ut aspera, acerba, amaraque omnia, dulcium loco haberent, & dulcia omnia in amarorum numero reponerent: mentem ipsam à rerum, quæ sub aspectum cadunt, consideratione avocant, & in æternarum contemplationibus defigunt.

Sed potissimum abnegationis studium, in voluntate propria, iudicioque perdomando, quam lepram animi Patres appellitant, versatur; hæc sunt secretissima amoris proprii latebræ, hic veneni sui pestilentiam occultit, & tacitè in omnes actiones derivat: scalpello suo ad ulcus hoc exsecandum Abnegatio continenter utitur, ut corruptus veteris hominis sanguis, ut illum appellat Christus agens cum S. Birgittâ, copiosè effluat;

S. Bonaventura.

II.
Circa voluntatem propriam.

effluat; docet illa Pachomij exemplo junioribus iudicium submittere, qui texens mattulas, cum à Novicio moneretur, se ad eius voluntatem libenter inflexit; docet eum foras egredimur ad S. Francisci imitationem, quocumque Socio collibitum fuerit, agnelli ad instar sequitur. Denique cum Sancto Anselmo tantæ auctoritatis viro nos monet, eum, qui alienæ voluntati in bono se accommodat, apud Deum æquum iudicem id mereri, ut eius voluntati Deus etiam se accommodet, juxta illud Quâ quisque mēsurâ usus erga alios fuerit, eadē remetiatur ei; deinde iis in rebus, quibus neque ex scriptura sacra, neque per cælestem aliquam ab Angelo denuntiationem divina voluntas agnosci potest, alterius voluntatem pro cælesti cynosura existere; denique cum à Christo moniti sumus, ut efficiamur sicut parvuli, meritò alijs tanquam majoribus deferre, Christiano esse gloriofum, & licet illi altioribus principijs in rerum electione non ferantur; nostram tamen submissionem, & cum eorum voluntate bono fine conspirantem concordiam à Deo esse, ei que non posse non esse pergratam.

Se alterius voluntati aptantis quantum accitium.

13. Quam velox ad sanctitatem curius.

Quicumque hanc continuæ abnegationis viam perseveranter insliterit, exiguo tempore plus in virtutis assuetudine promovebit,

quàm alius annis compluribus, quæ sibi parcens, & ab huius novaculæ sectione nimium metuens, testudineo motu progreditur. Ordo tamen hic aliquis servandus, & quod maximè in nobis exorbitat, amorisque divini profectibus officit, incipiendum, duoque in primis observanda. Primum, ne nimio impetu, & desiderijs cum anxietate sollicitudineque animi quietem perturbantibus in hoc exercitium rapiamur: festinandum hîc est, & quidem ingentibus animis, sed lentè, & pacatè. Amor proprius, ait B. Franciscus Sales, suos habet desideriorum ad perfectionem assequendam impetus, qui animi tranquillitatem pessumdant, & cor discruciant; vellet non tantum motibus contrarijs non assentiri; sed ne illos quidem sentire. Alterum est, ut sibi quisque persuadeat, sicut in hoc negotio magnis animis est opus, ita constantiâ, & in bene cœptis perseverantiâ. Quercus condensa uno aut altero securis ictu non sternitur, neque muri Jericho ad primum buccinæ sonum corrûere. Magnus ille inter eremi incolas, & cælesti præconio cohonestatus Sisois, de seipso dicebat: Jam ab annis triginta in linguæ abnegationem moderationemque invigilo, & quotidie Deum deprecans dico: Bone Jesu impertire mihi gratiam bene linguam gubernandi; & tamen diebus singulis

Ex doctrina B. Francisci de Sales.

14. Quantum in linguæ cura studium Abbatibus Sisois.

Y gulis

gulis per illam pecco, & Deum offendo. Huius nos constantiam imitari oportet, & quamvis difficultates novæ se ingerant, parumque nos promovere arbitremur, recentibus tamen animis, copijsq; pugnandum, & nobis ipsis occinendum illud: *Cum consummaverit homo, tunc incipiet*: qui enim, ut rectè notat S. Gregorius, semper se inchoare existimat, infatigabilis in novitate perdurat. Cavendum ne in illam Dei querimoniam incurramus, quam de Israelitis apud Jeremiam, adductâ pavonis in mediû similitudine, ut eorum inconstantiam explicet, facit, ut sentiunt S. Hieronymus, & S. Thomas. *Nunquid, inquit avis discolor hereditas mea mihi?* Verè, inquit Tertullianus, multicolor, discolor, versicolor, nunquam ipsa, semper alia, etsi semper ipsa, quando alia. Amat Deus homines constantes, & magnâ in se fiduciâ erectos atque fundatos, qui sibi persuadeant, quod Franciscum de Sales dicere solitum ferunt, horam, quâ ad perfectionem evehendi à Deo sumus, ab ipso præfinitam esse; neque ab illo differri, nisi ut suo tempore majori fructu proventuque compleatur: ex nostra verò parte habendum est illud S.P. nostri altissimè menti infixum pronuntiatum: tantum quemque in virtutum consecutione, amorisque sancti perfectione facturum pro-

Eccles. 12.

Lib. 15. moral. c. 2.

Jerem. 12.

De pallio.

gressura, quantum in amoris proprii abnegatione promoverit.

CAPUT IV.

De morte Spirituali.

NON est mirum, dum in bello civili adversæ acies infestis animis inter se concurrunt, si vulnerantur multi, si sanguis copiosus funditur, si hinc inde necces multiplicantur: ita dum odium sui & abnegatio adjuvante divinâ gratiâ cum amore proprio eiusque auxiliarijs copijs congregitur, sæpiusque confligit, mirum videri non debet, si malæ propensiones, vitiosique affectus, fracti, debilitati que ita jaceant, ut se commovere vel non possint, vel non audeant. Etsi enim, quamdiu corpus hoc gerimus, & naturæ per peccatum depravatæ corruptelis obnoxij sumus, excindi profus, & emori non soleant, quia hoc alteri vitæ reservatur: ita tamen prosteruntur, ut vitam, motumque amisisse videantur.

Dicimus aliquem mundo mortuum, cum ab omnibus, quæ mundus amat, animum cohibet, nullâ blanditiarû eius & voluptatum cupiditate tangitur, eumque ad illas degustandas sollicitare, cruciare est; quia, ut ait S. Bernardus, *Crux illi est omne, cui mundus inhaeret.* Magnum.

1. Quid mors spiritualis

2. Discrimen inter hæc & corporalem.